

takým zločinom, na ktorý u neho stanoví zákon trest smrti. Hľadiac na uvedené nemalo byť vôbec pokračované podľa § 3 zák. čís. 91/1934 Sb. z. a n., a to tým menej, keďže ani druhý obvinený (mladistvý) nebol uznaný vinným so zreteľom na § 8, odst. 4 zák. čís. 48/1931 Sb. z. a n. zločinom, na ktorý tento zákon stanoví trest smrti, ale malo byť i u obžalovaného B. pokračované podľa §§ 18 a 25 por. nov.

Keď sa prez to konalo spoločné verejné zasadanie porotného súdneho sboru s porotou za prítomnosti zapisovateľa, v ktorom sa porotcovia vyslovili o tom, jaký trest by mal byť uložený obžalovanému namiesto trestu smrti, hoci takýto trest (smrti) vôbec neprichádzal v úvahu, a keď vynesenia rozsudku zúčastnil sa len sám porotný súdny sbor bez porotcov zvolených podľa § 18 por. nov., ktorým náležia tie isté práva jako hlasujúcim členom súdu, nebol rozhodujúci súd zostavený podľa zákona a bol tým spôsobený zmätok podľa § 384, čís. 1 tr. p.

Čís. 6138.

Lesní hajný požíva ochrany vrchnostenskej osoby ve smyslu § 68 tr. zák. i když zakročuje mimo svůj služební obvod a mimo jeho blízké okolí.

Lesní hajný koná svou službu, zadrží-li na cestě, byť i mimo les, pro který je ustanoven, osobu nesoucí lesní strom a zjišťuje-li původ stromu máje podezření, že byl spáchán trestný čin na majetku svěřeném jeho dozoru.

(Rozh. ze dne 15. února 1938, Zm II 103/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §§ 81 a 82 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost napadá rozsudek z důvodů zmatečnosti podle § 281, čís. 4, 9 a), 10 a 11 tr. ř.

Zmateční stížnost je jak ve směru tvrzeného porušení formálního práva, tak i vytýkané vadnosti hmotněprávní založena na námitce, že lesní personál mimo hranice revíru přiděleného mu k ochraně, resp. mimo bezprostřední jeho okolí a mimo případy, kdy jde o pokračující služební úkon, nepožívá při zakročování proti osobám, podezřelým z trestného činu, spáchaného na lesním majetku, zvýšené ochrany vrchnostenských orgánů ve smyslu § 68 tr. z.

Toto právní hledisko stěžovatelovo je však v celkovém svém pojetí mylné. Jak již judikaturou vídeňského i československého nejvyššího soudu opětovně bylo zdůrazněno (srov. rozh. čís. 5094, 4688, 4264 Sb. n. s., čís. 3241 víd. sb.), není pro lesní dozorcí orgány zákonným předpokladem ochrany ve smyslu § 68 tr. z., aby se jejich úřední úkon stal jen na území svěřeném jejich dozoru. Odnášení smrčku, byť i suchého, z lesa bez povolení lesní správy vykazuje právní znaky trestného činu krádeže, spáchané na majetku lesním, nebo aspoň lesního puchu ve smyslu § 60, čís. 1 pat. ze dne 7. prosince 1852, čís. 250 ř. z. Přizná-

vá-li zákon ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. z., v § 6 strážnímu zřízení právo odejmouti věci, které pravděpodobně pocházejí z trestného činu spáchaného na věcech svěřených jeho dohledu, a to i k r o m ě případu, když byl někdo při samém skutku přistižen — a zde hledíc ke znění druhého odstavce § 3 téhož zákona, jednajícího jen o zatčení, dlužno rozuměti oprávnění k zákroku i na místech, jež nejsou nablízku věci pod dohled jeho svěřených — vykonává přísežný lesní hajný svoji službu i mimo les, v němž je ustanoven, když při návratu ze služební pochůzky do své hájovny zadržívá na cestě — a nesejde na tom, zda 500 m či půl hodiny od lesa — člověka nesoucího lesní strom a vyzve ho, aby mu vysvětlil, odkud jde a odkud smrk nese, maje podezření, že byl spáchán trestný skutek na majetku svěřeném jeho dozoru.

Zmateční stížnost se domnívá, že nejvyšší soud ve svých rozhodnutích čís. 4264 a 4688 Sb. n. s. vyložil zákon tak, že lesnímu orgánu lze ve smyslu § 58 pat. čís. 250/1852 ř. z., § 6 zák. čís. 84/1872 ř. z. a § 1 zem. zákona moravského čís. 75/1887 z. z. přiznati zvýšenou ochranu osoby vrchnostenské jen tenkrát, zakročí-li mimo svůj služební obvod v b e z p r o s t ř e d n í m jeho okolí; přehlíží však, že při řešení oněch konkrétních případů, v nichž šlo o zákrok skutečně jen v bezprostřední blízkosti služebního obvodu, neměl zrušovací soud příčiny všeobecněji se vysloviti v širším rozsahu, než pokud to vyžadovaly námitky proti tehdejšímu rozsudkům vznesené, že však důvody rozhodnutí jediné směrodatně vyjadřující názor zrušovacího soudu, jasně naznačují, že zrušovací soud nevyklučuje z této zvýšené ochrany lesního hajného ani tam, kde zakročí mimo svůj služební obvod a to ani v místech od něho vzdálenějších. Totéž platí, pokud se týče kontinuity služebního úkonu. V rozhodnutích č. 1417 a 4116 Sb. n. s., na něž se odvolává zmateční stížnost, je zdůrazňována pouze konkrétní nutnost výkonu služby i mimo revír svěřený dozoru. Ze znění §§ 57 a 58 zákona čís. 250/1852 ř. z., ve spojení s předpisy §§ 3 až 6 zák. čís. 84/1872 ř. z. nelze vůbec dovozovati, že by zákon jako předpoklad zvýšené ochrany lesní stráže ve smyslu § 68 tr. z. požadoval ničím nepřerušovaný výkon služby od míst, jež jsou pro službu přikázána, až tam, kde se stal zákrok na ochranu lesního majetku. Kdežto §§ 57 a 58 zák. čís. 250/1852 ř. z. a § 3, čís. 1, a § 5 zák. čís. 84/1872 ř. z. upravují postup lesního orgánu pro případ, kdy pachatel byl při skutku přistižen, opravňuje § 6 zák. čís. 84/1872 ř. z., jenž na rozdíl od úkonu zatčení normuje též méně intenzivní zákrok odnětí věci a právo dožadovati se ospravedlnění, ke služebnímu úkonu tohoto druhu i kromě oněch případů dříve znížených, tedy i mimo obvod revíru a mimo blízké jeho okolí. — — —

Čís. 6139.

Pojednávania o vymeraní úhrnného trestu (§ 518, odst. 5, 6 tr. p.) je zmätočné podľa § 384, čís. 6 tr. p., ak bolo konané v neprítomnosti obhájcu, hoci ustanovenie obhájcu z moci úradnej bolo potrebné z niektorého z dôvodov uvedených v druhom odstavci § 518 tr. p.

(Rozh. zo dňa 15. februára 1938, Zm III 6/38.)